

SANDRA BERG

Is het mogelijk om in twee
werelden te leven? Hoe ver
is Sofie bereid te gaan?

Gebroken vleugels

Sandra Berg

Gebroken vleugels

Uitgeverij Zomer & Keuning

*So take, these broken wings
I need your hands to come and heal me once again
(Until the end of time)
So I can fly away, until the end of time
Until the end of time
Until the end of time*

Tupac Shakur, *Until the End of Time*

Proloog

Guy

Guy keek naar de man tegenover hem. Hij keek naar het ronde gezicht, de opengesperde ogen, die kleine zenuwtrek bij de mond en de manier waarop zijn hoofd kleine, schokkende bewegingen maakte, alsof hij zo nu en dan een stroomstoot kreeg.

Ze stonden in het portiek van een van de appartementsgebouwen aan de Ramels väg in Malmö.

Guy wist niet of Yani hier woonde. Hij geloofde niet dat iemand wist waar Yani woonde. Behalve misschien zijn alwetende pa. Die laatste gedachte was doorspekt met sarcasme. De bittere smaak die zich in zijn mond verspreidde, slikte hij weg.

‘Kom op, Yani. Jij moet toch weten dat het geen kwaad kan. Juist jij,’ drong Guy aan. Hij verplaatste zijn gewicht ongeduldig van het ene been op het andere.

Yani sperde zijn ogen nog verder open. Zijn wenkbrauwen schoten omhoog en zijn hoofd maakte een kleine, schokkende beweging naar links. Krankzinnigheid, zoals het zou worden uitgedrukt in Hollywood. Maar Yani was verre van krankzinnig.

‘Uitgerekend ik? Uitgerekend ik? Wat bedoel je daarmee?’

‘Het is jouw werk, Yani. Je inkomen.’ Guy onderdrukte zijn irritatie en dwong zichzelf om de verontschuldigende toon in zijn stem te leggen die ooit natuurlijk voor hem was geweest. ‘Ik weet zeker dat je het zelf ook gebruikt. Met mate. Uiteraard. Als pa...’

Yani liet hem niet uitspreken. Hij priemde zijn wijsvinger naar Guy. ‘Laat ik je één ding duidelijk maken, Guy.

Ik gebruik niet. Niets. Als ik ook maar iets van dat spul zou aanraken, kan ik net zo goed meteen zelf tussen de planken gaan liggen. Dat zou je vader – of Zeke – dan het werk besparen. Ik ben schoon, Guy. Zo schoon als een pasgeboren baby.’ Hij hield nu zijn hand recht voor zijn gezicht, gesloten vingertoppen recht omhoog, handpalm naar links. ‘Maak niet dezelfde idiote fout als zoveel anderen. Niet jij, Guy. Je moet beter weten dan dat.’

Guy wist wat Yani daarmee bedoelde. Niemand, helemaal niemand, beledigde Yani ongestraft. Of dat de reden was dat Yani’s drugsverslaafde ouders onder twijfelachtige omstandigheden stierven toen hij pas veertien was, wist niemand. Alleen dat ze hem destijds het leven zuur hadden gemaakt, tot aan die onverwachte dood. Twee drugs-slachtoffers in één klap. Maar wie maakte zich druk om weer een stel dode drugsverslaafden? Wie stelde daarover vragen? Nee, niemand wist welke rol Yani daarin had gespeeld. Maar iedereen wist dat mensen verdwenen als ze hem een voet dwars hadden gezet. Ook Guy wist dat.

‘Het spijt me, Yani. Ik bedoelde het niet zo.’ Een leugen om bestwil. Hij had ieder woord ervan precies zo bedoeld.

Yani snoof nijdig.

‘Ik weet dat ik mij idioot gedraag,’ zei Guy. ‘Maar ik heb je hulp nodig, Yani. Alleen dit keer.’ Smeekte hij nu werkelijk? Was hij echt zo diep gezonken?

Yani schudde zijn hoofd. ‘Vergeet het, Guy. Ik dank alles aan je vader. Hoor je mij? Alles. Hij was degene die mij in zijn familie opnam, toen niemand anders dat deed. Degene die mij een thuis gaf na drie – ja, drie – achterlijke instanties die zich gezinsvervangende tehuizen noemden, maar niets, maar dan ook helemaal niets, snapten. Die alleen maar bezig waren met hun verdraaide regels en reprimandes. Mij lieten opsluiten als ze het niet meer wisten. Hy-

pocrieten. Je vader was degene die het begreep. De enige die het begreep. Als hij hoort waarom je hier was...'

'Hooft hij dat?' vroeg Guy. Hij realiseerde zich dat de angst die hem vergezelde zolang hij dat zich herinnerde, nu slechts op de achtergrond aanwezig was, als een vage, zeurende hoofdpijn. Een deel van hem leefde niet meer. Dat wist hij allang, maar het leek nu pas echt door te dringen. Je kon niets bedreigen dat niet leefde. Hij had het nodig... hoe dan ook.

Yani gaf geen antwoord. Hij kneep zijn ogen een paar keer dicht, leek ieder deel van zijn gezicht apart te bewegen en trok zijn schouders krampachtig op, om ze meteen weer los te laten. Een aaneenschakeling van tics.

Guy wist niet of Yani daarmee was geboren. Alleen dat hij ze had zolang hij hem kende. En dat hem dat vooral nu irriteerde. En met de toenemende irritatie kwam de woede. Hij klemde zijn lippen op elkaar. Hij liet dat ene woord niet ontglippen: *hufter*.

'Ga naar huis, Guy. Zorg dat je van de rommel af komt.'

'Wat denk je dat ik ben? Een verdraaide junk?'

'Je staat niet tegenover je zus, Guy. Ik weet wat ik zie.' Yani richtte de wijs- en middelvinger van zijn rechterhand eerst op zijn eigen ogen en daarna op die van Guy. 'En als ik het zie, ziet Milas het ook. En hij en je pa...' Yani's hoofd knikte nu twee keer naar links. Hij kneep met zijn ogen alsof hij knipoogde met twee ogen tegelijk, zoals kinderen dat ooit deden. Hij strengelde zijn handen in elkaar en deed alsof hij ze tegen beter weten in weer uit elkaar trachtte te halen.

'Pa zit in de bak,' bracht Guy ertegen in.

'Milas niet. Denk je werkelijk dat je pa niet op de hoogte blijft van alles wat er binnen de organisatie gebeurt?' Yani blies zijn adem met kracht uit. 'Van zijn zoon verwachtte

ik meer verstand. Ik vergeef het je omdat je pas zeventien bent, maar alsjeblieft, Guy...'

Guy draaide zich met een ruk om en liep weg, het portiek uit. De koude en druilerige regen in. Nog voordat hij toch nog hardop zei wat hij dacht.

Zijn handen balden zich tot vuisten. De nagels drongen in de zachte huid van zijn handpalmen.

Hij was woedend. Woedend op zijn vader, woedend op Yani, woedend op de hele verrotte wereld. En hij voelde zich beroerd. Ellendig. Doodmoe. Geen greintje energie meer. Als hij niets kreeg, kon hij net zo goed meteen het hoogste gebouw in Malmö zoeken en ervan afspringen. Waarom had die idioot van een Max zich ook laten oppakken? Nou ja, het antwoord lag voor de hand. Omdat hij een idioot was. Guy vloekte.

Dat de man opeens bij hem stond, ontnam hem bijna de adem. Hij herkende hem vrijwel meteen. Wist wie het was.

Hij voelde hoe de spieren in zijn lijf als kabels aange trokken werden. Hoe de adem in zijn hals bleef hangen en zijn hart in zijn hals klopte. *Wat deed hij hier? Wat wist de man over hem?*

Hij stelde geen vraag. Hij keek alleen recht in die taxerende, donkere ogen. De angst die tijdens zijn gesprek met Yani – en misschien al lang daarvoor – alleen die irriterende achtergrondmuziek had gevormd, nam toe in intensiteit. Het kneep zijn keel dicht. Verkrampde zijn vuisten. Maar de uiterlijke Guy hield de controle vast en verborg wat zich onder die huid afspeelde.

'Ik kan je helpen,' zei de man.

Guy reageerde niet. *Wat bedoelde hij? Wat wist hij?* Guys blik fladderde haastig rond.

De man spreidde zijn handen. 'Ik ben alleen, Guy.'

Guy verplaatste zijn gewicht onrustig. Zijn hand ging naar de 3D getatoeëerde mug in het kuiltje van zijn hals, raakte hem aan in een strelende beweging. De pijnlijke offering die hij had gemaakt voor zijn transformatie tot een Mosquito op het moment waarop dat de enige juiste weg leek. Of de enige weg die voor hem openstond.

De donkere ogen van de man tegenover hem volgden de beweging.

‘Ik ben een zakenman, Guy. Niets anders dan dat. Ik weet dat Max van de straat is. Het zou je nauwelijks moeten verbazen. Max was een idioot. Het was een kwestie van tijd voordat de flikken hem te grazen namen. En Yani...’ Zijn mondhoeken krulden iets omhoog en hij haalde zijn schouders op.

‘Wat wil je?’ vroeg Guy nu. Hij hoorde zelf de lichte trilling in zijn stem. Haatte het dat hij dat hoorde. Zijn blik schoot naar rechts en links, voordat hij hem weer op de man tegenover hem vestigde.

De man stak zijn kin een beetje naar voren. ‘Jij hebt iets nodig. Ik kan het leveren. Tegen betaling, uiteraard.’

‘Waarom?’

‘Ik ben een zakenman, zoals ik al zei.’

‘Hoeveel?’

‘Duizend kronen. Eén gram.’

‘Max verkocht het voor de helft.’

‘De coke van Max bestond voor vijfenveertig procent uit goedkoop vulmateriaal. Dat weet je.’

‘Wie zegt dat jij iets anders te bieden hebt?’

‘Ik.’

Guy schudde zijn hoofd. ‘Dat is niet genoeg.’ Zijn angst vloeide naar de achtergrond. Verlangen nam het over. Hij bevochtigde zijn lippen met zijn tong. Onderhandelen. Hij moest onderhandelen.

De man haalde zijn schouders op, draaide zich om en liep weg.

De paniek overviel Guy, drong binnen en nam het over. ‘Wacht.’

De man draaide zich om en keek Guy vragend aan.

‘Eén gram. Als het niet goed is, dan...’

De man met het donkere haar liep naar hem toe en bleef vlak voor hem staan. Hij hield zijn hoofd een tikje schuin en vormde zijn mond in een bijna-glimlach. ‘Dan wat?’

Guy verplaatste zijn gewicht weer, strekte zijn hand uit en keek naar die hand, niet naar het gezicht van de man tegenover hem.

Hij had het nodig. Zo eenvoudig was dat. Als zijn vader niet zo dubbel was geweest met zijn regels, zou hij deze overeenkomst niet sluiten. Maar dat deed hij nu wel. Een pact met de duivel.

‘Duizend kronen.’

Guy haalde diep adem, voelde een koude rilling door zijn lijf gaan, haalde zijn portemonnee tevoorschijn en betaalde de man duizend kronen.

De man legde een zakje met wit poeder in Guys hand en sloot Guys hand eromheen zoals hij dat bij een kind zou doen dat hij zojuist een snoepje had gegeven. ‘Ben er zuinig op. Het is schone cocaïne en ik verlies niet graag een klant.’

Hij draaide zich weer om en liep weg.

Guy keek hem na, met in zijn hand het kostbare goedje geklemd.

Zijn lichaam bleef gespannen. Rusteloos. De gedachte dat er een reden was dat de man hier, in deze wijk – in Yanni’s territorium – was opgedoken, kwam en ging.

Het spul wakkerde een verlangen aan; zoveel sterker dan iedere belofte die hij ooit deed. Tot en met sterker dan

de belofte die met de mug in de holte van zijn hals werd getatoeëerd. Haastig, alsof hij bang was dat iemand het zag, liep hij een van de voetgangerspaden tussen de appartementengebouwen op, zoekend naar een rustige plek.

1

Sofie

Negen uur 's avonds. Folkets Park, Malmö. Het park van het volk, badend in het dimmende licht van de achter grijze wolken verscholen ondergaande zon, waarin bomen, struiken en gras de frisse voorjaarskleuren verloren.

Een enkele wandelaar spoedde zich door het park, kraag opgetrokken, muts over de oren, en met een verbaasde en wantrouwende blik naar de jongeren die zich verzamelden op het grasveld bij de 'Stora scenen': het grote, open podium.

Sofie stond op het betonnen voetpad. Ze leek zich nauwelijks bewust van de regen. Ze droeg niet meer dan een hemdje dat een groot deel van haar strakke buik bloot liet, een loszittende heupbroek en gymschoenen. Alles doorweekt en aan haar lijf geplakt alsof het er deel van uitmaakte. Een pet hield de regen uit haar ogen, die fel op de man tegenover haar waren gericht. Haar lange, zwarte staart was door de achteropening van de pet getrokken en zou de pet op zijn plaats houden. Ongeacht wat ze deed.

Ricky. De naam van de man tegenover haar. Antilliaans, meende ze. Ook hij droeg een pet. Achterstevoren. Onpraktisch, maar naar zijn eigen mening waarschijnlijk stoer. Je moest een man zijn om zo te redeneren.

Ricky's enorme floddershirt hing als een natte dweil om zijn lijf. Hij grijnsde naar haar en maakte een kniebuiging waarbij hij met zijn duimen en wijsvingers de hoeken van zijn shirt optilde, zoals een dame in vervlogen tijden de rok een beetje optilde bij een hoffelijke groet. Hij stak de draak met haar, maar ze wist dat dit erbij hoorde.

Hij wist wie ze was. Hij onderschatte haar niet.

Om hen heen vormde zich een ring van supporters. Haar supporters. Zijn supporters.

Ze schreeuwden hatelijke opmerkingen naar elkaar toe, hielden elkaar voor de gek, beledigden en bedreigden. Het had niets te betekenen. Het was niet meer dan een deel van het spel.

Haar blik flitste even naar het publiek. Ze zag hoe Guy zich naar voren drong. Hij was dus toch gekomen. Ze glimlachte naar haar jongere broer. Hij glimlachte terug.

Zijn gezicht was ontspannen, zijn blik bijna dromerig, maar zijn lichaam was onrustig. Alsof zijn lichaam en zijn hoofd onderdelen waren van twee verschillende lichamen.

Onrust en angst stak toe als een scherp mes. De wetenschap die ze steeds weer negeerde, maar op momenten als deze de kop opstak, leidde haar een tel af.

Ricky riep iets. Ze wist niet wat. *Focus*. Ze drukte haar zorgen en gedachten van het moment weg. *Niet nu*.

Ze richtte haar blik weer op de man die haar had uitgedaagd. Ze strekte haar nekspieren. Zwaaide en strekte haar armen en benen.

De muziek zette in. Hard en met opzweepend ritme. *Church* van T-Pain. Het was zover.

Ze daagde hem uit met haar blik. Met een arrogante lach. Provoceerde hem met haar lichaam.

Hij grijnsde.

Ze kwamen in beweging. Een mengeling van stijlen in de danspassen naar elkaar toe: uitdaging, afstoten, naar elkaar toe, het publiek erbij betrekking, jennend, erotisch, arrogant. Elkaar overtroevend. Een gevecht zonder geweld. Dancebattle. Een dansgevecht op straat. Of in dit geval in het park.

Haar bewegingen waren vloeiend en vanzelfsprekend. Een solide, klassieke basis, jazzdance, funk en breakdance.

Passen en bewegingen vloeiden in elkaar over. Passé, frappé, grand battement, pied à la main, snake, bodyroll, freeze... klassiek en modern, zacht en hard, timide en stoer. Alles smolt samen tot één geheel. Niets anders speelde een rol. Niet voor Sofie. De muziek nam haar bij de hand, voerde haar mee, drong in haar lichaam, werd een deel van haar.

Ricky was goed. Zij was beter.

Er waren geen prijzen. Geen titels. Geen geld. Je won of je verloor. Sofie haatte het om te verliezen. Dus verloor ze niet.

De afloop voelde als een kater. De gekte van haar enthousiaste supporters sloot om haar heen als een dwangbuis. Ze snauwde tegen hen en trok zich terug, terwijl de rest overging op drank, wiet en onderlinge dancebattles. Ze liep weg van de ‘scenen’, een stukje het park in.

Bij de fontein met de roos, ‘Rosen’, bleef ze staan en keek ze om. Ze wachtte.

Guy had zich losgemaakt uit de deinende groep en liep naar haar toe met die grote, brede lach van hem.

‘Je was geweldig. Te gek. Die achterlijke Antilliaan had geen schijn van kans. Te gek, man.’ Zijn bewegingen waren te druk. Zijn stem te hard.

‘Guy...’

‘Te gek, zussie.’ Hij pakte haar vast. Zijn greep was onhandig. Pijnlijk.

Zijn ogen waren waterig en ze zag nu de kleine, gesprongen adertjes in het wit ervan. Hij haalde te vaak zijn neus op, alsof hij zwaar verkouden was.

Ze trok zichzelf los en keek hem recht aan. ‘Je hebt weer die rommel gebruikt.’

‘Nee. Natuurlijk niet.’ De belediging in zijn reactie was pathetisch. Zijn ogen ontweken die van haar. Een spiertje

bij zijn oog trilde. Hij haalde opnieuw zijn neus op.

‘Verklaar mij niet voor gek, Guy. Ik haat het als iemand dat doet.’

Hij verplaatste zijn gewicht van het ene been op het andere. Zijn mond bewoog, zonder geluid.

‘Ik heb je vaak genoeg gezegd dat je daarmee moet stoppen. Heb ik dat niet vaak genoeg gezegd? Wat is er mis met je? Welk woord van “stop met die rommel” begrijp je niet?’ Ze zette een paar passen achteruit en keek haar broer weer nijdig aan.

Guy wreef door zijn gezicht en zijn haren. ‘Zeg niets tegen pa. Je weet hoe hij is.’

‘Hij zit vast.’

‘Heeft hem dat ooit ergens van weerhouden?’

Sofie gaf daar geen antwoord op. ‘Ik wil dat je ermee stopt, Guy.’ Ze liep weer naar hem toe, legde haar hand onder zijn kin en dwong hem haar aan te kijken.

‘En dan?’ Hij week achteruit en maakte een weids gebaar met zijn handen. ‘Wat dan? Genieten van het leven? Alsjeblieft, zeg.’

‘Er is meer dan dit leven, Guy.’

‘Nee. Dat is er niet. Dat weet je. Niet voor jou en mij. We horen nergens anders thuis, zusje.’

‘Hou op.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik heb auditie gedaan voor Movement Co. Wie weet... En anders doe ik meer audities. Voor meer bedrijven. Ik zal ervoor zorgen dat ik verder kom in de danswereld en eindelijk geld verdien. En dan... dan gaan we hier weg, broertje. Jij en ik.’ Ze liep naar hem toe, greep hem vast en drukte hem tegen zich aan. ‘Jij en ik, Guy. Ver weg. Ergens waar niemand ons vindt.’

Hij gaf geen antwoord. Ze wist dat hij er niet meer in geloofde. Dat hij, met zijn zeventien jaar, het al had opge-

geven. Maar zij bleef erin geloven. Dat moest ze doen. Voor allebei.

Ze liet hem los, zette een stap achteruit en keek naar haar broer. Knap gezicht, donker haar, donkere ogen, sportief lijf. Hij had een gewone jongen uit een gewoon gezin kunnen zijn, zoals hij daar stond. Maar hij kwam niet uit een gewoon gezin.

Hij was de zoon van Vincent Martinsson. Hij droeg een erfenis met zich mee waar hij nooit om had gevraagd. Die hij niet wilde. Net als zij.

De tatoeages van prikkeldraad in zijn bovenarmen met de 3D stekels die in zijn bovenarm leken te verdwijnen, gaven de gevangenschap weer die hij voelde. De pijn die hem verteerde. De mug in het kuiltje van zijn hals was als het merk dat de Samen met een scherp mes in de oren van hun rendieren aanbrachten om aan te geven dat juist dat dier hun toebehoorde.

‘Ik haal je hier weg, Guy,’ zei ze. ‘Ik zweer het.’ Ze sloeg haar arm om hem heen en liep met hem het park uit.

De talentvolle Sofie wil het maken in de streetdancerwereld. Een van de drijfveren achter die droom is dat ze haarzelf en haar jongere broer wil losmaken uit het criminele milieu waarin ze nu leven. Maar dan overlijdt haar broer plotseling en ziet Sofie geen reden meer om door te gaan met dansen. Het enige lichtpuntje in haar leven is Björn, op wie ze smoorverliefd wordt en bij wie ze zich veilig voelt. Maar is hij ook veilig bij haar?

**SANDRA
BERG** heeft zich de afgelopen jaren bewezen als een van de beste liefdesromanauteurs van Nederland – en

dat terwijl ze woont in Zweden, alwaar ze in alle rust en ruimte kan schrijven. *Gebroken vleugels* is een psychologische liefdesroman vol onverwachte wendingen.

www.zomerenkeuning.nl

Z&K

ISBN 9789401909990
NUR 340